

[Meta Ditzel.]

Det er forkert at tro, man kan sende dem til det land, de hører til. Sigøjnerne har fælles sprog og fælles for os mærkelige skikke, men følelsesmæssigt intet fædreland. De skaber problemer i en række europæiske lande. Derfor er det forståeligt, at man tager sigøjnerproblemet op til behandling ikke blot i Nordisk Råd, men også i Europarådet. Da det moderne samfund gør det vanskeligt for sigøjnerne at fortsætte deres levevis, er man klar over, at der i endnu højere grad, end det hidtil har været tilfældet, vil blive tale om integration i europæiske samfund.

Europarådet anbefaler, at man tager de nødvendige skridt for at standse den diskriminering, der finder sted, og sætter som mindste mål, at de implicerede myndigheder opretter et tilstrækkelig stort antal lejrlpladser, der skal være forsynet med sanitære installationer og ligge nær skole og landsby eller by.

Det vil være en stor og rimelig hjælp til sigøjnerne og en lettelse for såvel kommunale myndigheder som politi, hvis det vil blive muligt at finde eller oprette 8-10 pladser spredt ud over landet, hvortil man kan henvise sigøjnerne. I nogle tilfælde kan det måske gøres ved udvidelse af en campingplads, så man, som man har det i Blommehaven ved Århus, får et særligt hjørne til „de fremmede“. Meget vigtigt er det, at de pladser opfylder de nødvendige sanitære betingelser: vand, toiletter og affaldssække.

Det vil sikkert være sigtsmæssigt at udgive en lille brochure på flere sprog med oplysning om disse pladser: Beliggenhed, pris, ordensregler m. v. Her kunne også gives oplysning om betingelse for opholdstilladelse, om, hvordan man ifølge næringslovens såkaldte sigøjnerparagraf kan ansøge om tilladelse til at handle med visse varer, og evt. om mulighed for undervisning af børn og voksne i vinterhalvåret. Denne brochure skulle udleveres ved grænsen eller gennem de kommunale myndigheder, sigøjnerne først kommer i berøring med her i landet.

Indenrigsminister *H. C. Tofts* svar (20. august 1970):

Indenrigsministeriet har ikke i den kommunale lovgivning hjemmel til at udfær-

dige retningslinjer for, hvorledes kommunerne skal forholde sig med hensyn til at skaffe sigøjnerne pladser, hvor de kan opstille deres beboelsesvogne. Der er således tale om et anliggende, som hver enkelt kommunalbestyrelse afgør med de i særlovgivningen givne begrænsninger, herunder de sundhedsmæssige.

Af *Otto Mørch* til justitsministeren (17. august 1970):

„Finder ministeren det rimeligt, at køreprøveelever i mindre byer som Ebeltoft, Nykøbing Sj. m. fl. belastes med ekstra omkostninger og forøget arbejdstab ved, at køreprøven nu søges afholdt i større byer; og kan der føres beviser for, at elever fra de mindre byer er dårligere udrustet som bilister end elever fra de større byer?“

Begrundelse.

Hvis der ikke er en færdssikkerhedsmæssig begrundelse for, at køreprøver absolut skal aflægges i større byer, finder jeg det urimeligt, at mindre byer, som Ebeltoft og Nykøbing Sj. m. fl. fratages mulighederne for at kunne foretage køreprøven. Det er urimeligt, at befolkningen i mindre byer skal have ekstra udgifter og ekstra besvær med at opnå førerbevis, og jeg må derfor kraftigt henstille til ministeren nøje at overveje planlagte centraliseringer af køreprøven.

Såfremt man ikke har tilstrækkelige køreprøvesagkyndige i de mindre byer, vil det være mere økonomisk at lade en køreprøvesagkyndig fra nabobyen foretage prøven, end at alle eleverne skal køre langt for at aflægge prøven.

Justitsminister *Thestrups* svar (25. august 1970):

Spørgsmålet om, hvor en køreprøve til opnåelse af førerbevis til motorkøretøj bør aflægges, må i første række afgøres ud fra færdssikkerhedsmæssige hensyn.

Formålet med prøven er at kontrollere, at aspiranten er i besiddelse af en sådan kørefærdighed og forståelse såvel for benyttelsen af vejtekniske anlæg som af færdsselsregulerende afmærkninger af forskellig art, at han er i stand til at føre sit køretøj